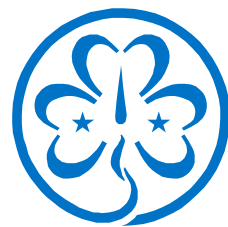

Jednička hlásí!

Časopis 1.oddílu Junáka v Hradci Králové

číslo: 3/90 listopad 2010

ročník IX.

Nazdar sestry a bratři, vážení rodiče,

Opět je tu nový měsíc a vám se dostává do rukou další číslo našeho časopisu. Právě skončený měsíc byl plný báječných akcí. Uskutečnila se podzimní robinsonáda a zúčastnili jsme se prvního ročníku vodáckých závodů. Podrobněji se o těchto akcích dozvíte v pravidelných rubrikách. A ještě jedno překvapení vás v tomto čísle čeká. Schválně, zda to překvapení naleznete. Ale ani tento měsíc nebudeme zahálet. Čeká nás velká akce podzimu - hra na Starém městě, letos v režii roverů a Ještěrek a i další akce.

Co se událo v říjnu

15. - 17.10. Podzimní robinsonáda ve Velké Úpě

Na letošní podzimní robinsonádu jsme se vydali na do Krkonoš. Sraz jsme měli o půl páté odpoledne u klubovny. S dopravou nás účastníků a materiálu nám pomohli rodiče. Takže jen zbývalo správně nastoupit do aut a vyrazit směr Velká Úpa. Většinu bagáže jsme naložili Pifíkovi do tranzitu a k němu si ještě sedly mladší holky - Tereška, Simča, Alča, Amazonka, Nšoči a Sváča s Veverkou. K Vodníkům si sedl Kvapník, Jirka, a Kačer. Posádku Siggioho vozu tvořili Kačka, Melmen, Anežka, Světluška, Radim a Stopař. Již za tmy jsme dorazili do Úpy. Tam jsme všechny věci, které byly v jiných autech, dali do tranzitu a starší vyrazili autem napřed. Mladší se Sváčou a Veverkou šli pěšky. Starší sotva stačili nanositi věci od auta do chaty a už přišli i mladší a Klárka s mamkou. Rozebrali jsme si pokoje a sešli se ve velké místnosti v přízemí na večeři z vlastních zásob. Posilnění jsme se pustili do hraní her, které se vázaly ke třídění odpadu. Mezitím dorazila i Zuzka s kytarou. Než se i ona zabydlela tak vlčata pod vedením Sváči připravila vynikající rybí pomazánku na zítřejší oběd. Večer pak pokračoval při zpívání našich oblíbených písniček. Ráno nás probudilo trochu zamračené počasí. Ale hlavně, že nepršelo. O snídani se postarali Delfíni a byly tradiční dvojbarevné chleby, kakao a čaj. Po vynikající snídani jsme se začali chystat na celodenní vycházku na Černoohorská rašeliniště. Nejprve jsme sešli po modré značce do Úpy a pak jsme po žluté začali stoupat k Černé hoře. Kousek za Úpou dostala každá z družin pytel na odpadky, abychom trochu vyčistili Krkonoše. Cesta na Pěticestí byla na celé dopoledne. A protože jsme došli na rozcestí opravdu v poledne, byl čas na oběd. Však už cestou Klárka křičela, kdy už bude oběd. Na odpočívadle jsme rozbilili naši kantýnu a začali mazat chleby. Pomazánka našich vlčat byla opravdu luxusní. Klárka však pohrdla naší svačinou a vytáhla poličan a další dobroty. Však taky Kačer chodil mlsně okolo a čekal, jestli něco zbude. Posilnění, ale prochladlí jsme se dali do hry Kámen, nůžky, papír. Rozdělili jsme se na dvě družiny a úkolem každé bylo co nejrychleji doběhnout k soupeři. Když se potkali dva hráči, dále mohl postupovat pouze

kteří vyhrál souboj v nůžkách ... Další náš postup byl ztížen tím, že každý musel na každý svůj krok říci zvíře, rostlinu,.... Ze začátku to byla pohoda, ale s přibývajícimi kroky byl postup stále těžší a těžší. Nakonec jsme soutěž ukončili bez vyhlášení výsledků. Na další cestě objevili naši nejmladší, konkrétně Jáchym a Radim, borůvky. Borůvky byly dobré. Ale jako by nestačilo, že mají od nich ruce a pusy. Aby vše dotáhli až do konce tak se borůvkami obarvili obličej a oba vypadali jako nějací upíři. Kdyby je někdo potkal večer, určitě by se leknul. A s těmito upíry jsme prošli zajímavé rašeliniště a začali se pomalu vracet zpět. Nejprve po červené značce po krkonošském Václaváku a až k odbočce s modrou značkou. Zde vlčata objevila opět propust' pod cestou, kterou museli opět prolézt. Děvčata využila chvíli na taneční kreace ve stylu kankánu. Dokonce musela své vystoupení zopakovat, jaký mělo úspěch. Na zahřátí jsme si ještě zahráli hru "Pane pojďte ven" a taky jsme vyzkoušeli každý oběhnout třikrát svého souseda po pravé ruce. Za odměnu dostal každý sušenku XXL. Další naše cesta vedla po modré značce až do Úpy. Tam na Portáškách probíhaly závody horských kol. Bylo to zajímavé pozorovat borce, kteří se ženou na kole po sjezdovce šusem dolů. Protože se začalo pomalu ochlazovat a i čas pomalu pokročil k páté hodině, vydali jsme se na chatu. Poslední stoupaní k chatě bylo pro většinu zničující, ale všem se podařilo vystoupat i ten poslední dnešní kopec. Po příchodu se Ještěrky daly do vaření večeře. Podle jejich vlastního receptu vařily špagety s kečupovou omáčkou. Večeře se jim opravdu povedla. Těstoviny byly opravdu vynikající a už se těšíme na zopakování. Během příprav večeře roztopila Veverka všechna kamna, abychom za chvíli měli na všech pokojích jako v sauně. Po večeři vytáhla Zuzka opět svoji kytaru. To byl signál snad pro všechna děvčata, která hned obklopila Zuzku a vytvořila krásný sbor, který zněl opravdu báječně. Ze zpěvu nás vyrušil p. Skalka z KRNAPu, který nás přišel navštívit, aby nám řekl něco o historii, přírodě a dalších zajímavostech o Krkonoších. Po jeho přednášce zkoušel naše posluchače, co si z jeho povídání pamatují. Za správnou odpověď rozdával časopis Krkonoše a když časopis došel, rozdával i sušenky. Asi nejlepší hlášku se správnou odpovědí měla Anežka. Po správné odpovědi si přidala: "Dobře Já". Prostě pochválit se musí asi sama. Po zajímavé přednášce a i po snědení sušenek za správné odpovědi jsme se rozloučili s panem Skalkou a poděkovali mu za návštěvu. V další části večera jsme pokračovali ve zpěvu a luštění detektivních příběhů. Jako poslední jsme si zazpívali večerku a mladší se odebrali na kutě. Starší si ještě chvíli povídali, aby se i oni vydali za mladšími spát. Nedělní ráno nás přivítalo krásným slunečným dnem. Po snídani a sbalení spacáků jsme se vydali na dopolední procházku k Portáškám. Jenom Veverku jsme museli nechat na chatě. Nějak ji včerejší procházka vyčerpala a nemohla moc chodit. A tak byla ráda, že může zůstat na chatě a připravit nám oběd. My ostatní jsme se vydali na cestu. Po chvíli cesty jsme byli u horní stanice lanovky, kde byl i start závodů na kolech. U chaty na Portáškách jsme vyzkoušeli sílu našich paží. Měli jsme za úkol udělat tolik kliků, kolik nám je

roků. Ti nejmladší s tím takový problém neměli, ale pro starší to bylo náročnější. Po zjištění naší fyziky jsme se spustili podél trasy nazpět. Cestu k chatě jsme si zpeštili pochodem "Arizona". U chaty na nás čekala malá soutěž ve třídění odpadů. Nejúspěšnějšími třídící byli vlčata. A protože nám Veverka nahlásila, že nám ještě čocka nezměkla rozhodli jsme se vydat ještě na Sněžku. Nikomu se už nikam nechtělo, protože cesta na vrchol představovala dupat osm kilometrů tam a to samé zpět. Jaký všek zavládl mezi námi údiv, že jsme se vydali na opačnou stranu. Naštěstí jsme nešli přímo na Sněžku, ale na výhled na tento náš materhorn. To, že i Sněžka je materhorn, je jedna z věcí, kterou nám prozradil pan Skalka. Výhled na naši nejvyšší horu byl nádherný. Sněžka se vypínala skoro za naší chatou. A tak jsme udělali několik fotek (jedna z nich vyšla i v MFDnes) a vydali se přímou cestou po podzimních krkonošských loukách na chatu. Tam nás již čekala Veverka a vynikající čocková polévka. Po vydatném obědě jsme se dali do úklidu chaty. Někdo se vrhnul na nádobí, vlčata uklízela a stírala ve svých pokojích a tak jsme za chvíli měli celou chatu uklizenou. Věci jsme nanosili k autu a vydali se dolu na parkoviště, kde na nás již čekal tatínek Anežky a Nšoči. Nastoupili jsme do aut a hurá domů. A tak nám skončila další krásná podzimní robinsonáda. Na závěr chceme ještě jednou poděkovat rodičům Anežky, Vodníka a Vandy za pomoc s odvozem. A i dalším rodičům, kteří nám také nabídli pomoc s odvozem, ale jejichž nabídky jsme nevyužili.

1.ročník Orlického pětitratonu

V sobotu 23. 10. jsme byli pozváni oddílem vodních skatů Štiky na závody lodí – 1. orlický pětitraton. Oni se účastnili (a zúčastní se zas) souboje O poklad hradeckých měšťanů a loni vyhráli. Nedá se říct, že jsme si vedli stejně dobře. Ráno bylo dost studené (plně 2 stupně Celsia!) a to mohl být jeden z důvodů, proč jsme se sešli jenom tři – Světluška, Matěj Miska a já, Kat'ák. Siggí nás doprovodil na loděnici a tam jsme se seznámili s Beruškami Míšou (miniaturní kopii Světlušky), Kát'ou, Martou a Andrejkou (doufám, že nepletu jména). Všem bylo asi okolo 8, 9 let. Během asi hodiny čekání nás naučili několik docela zajímavých her. Rovněž jsme setkali s Renatou, šéfkou závodu. Ostatní závodníci byli někde na řece, připravovali úkoly. Poté, co dorazili naši soupeři, dozvěděli jsme se o složeních posádek. Pojede se na kánoích, a to ve dvou. I když jsem si nebyla zrovna nejjistější na kormidle, Světluška se rozhodla jet se mnou. Miskovi dali za parťáka Andyho ze Štik. Každá posádka měla mít číslo a jméno. My jsme si začaly říkat Suchozemské krysy (Kryso, prosím, neuraz se), a to hlavně proto, že jsme byli všichni docela vděčným cílem vtípků vodních skautů neboli „vodoměrek“, jak jim začal říkat Světluška. A startovní číslo? 1. Bylo by asi fěr příznat, že jsem na kánoi neseděla víc jak 3 roky. Ano, tušila jsem, jak loď řídit. Trochu jsem pozapomněla, jak se zatáčí doleva, takže kdykoli se loď začala stáčet napravo, šly jsme do hodin. Chudák Líba ze mě byla trochu na nervy a já upřímně taky. Na souš se během závodu vystupovalo dvakrát (a nám to vážně úžasně šlo...) a plnily se úkoly – vylézt na provazový žebřík a přejít provazovou lávku. Dalším úkolem bylo přeručkovat napříč slepým ramenem na lodi, bez použití pádel, jen s nataženým provazem. Jak závod pokračoval, rozpomněla jsem se na způsob kormidlování a jely jsme docela rychle. Přitom jsme

s Líbou přezpívaly několik písniček a místní nás mají nahanané. Skončily jsme čtvrté. Miska a jeho kormidelník byli třetí, což je obdivuhodné, jelikož Miska jel na lodi poprvé. Diplom, který jsme dostaly, jsme hodily do schránky Siggimu. Asi taky budu muset doznat počet soutěžících posádek. Čtyři. Úspěšné závody, řekla Světluška a já s ní plně souhlasím. Vždyť jsme přece dojely, a dokonce suché!

Listopad

6.11. Schůzka v tělocvičně

Tradiční podzimní odpolední schůzka v tělocvičně. Sraz na tento tradiční podnik je v sobotu 6.11. V 13.45 na zastávce autobusu u Čechů a nebo ve 14 hodin před školou v Malšově Lhotě. S sebou si každý vezme oblečení do tělocvičny, vhodnou obuv, pití a dvě jízdenky na autobus. Návrat bude v 17 hodin opět na zastávku u Čechů.

20.11. O poklad hradeckých měšťanů

I letos se můžete těšit na velkou hru všech hradeckých oddílů na starém městě. Opět budeme hledat poklad hradeckých měšťanů. Sraz je ve 14.30 u kašny na Malém náměstí. S sebou teplé oblečení a další dle informací na schůzce.

24.11. Velká oddílová rada

Setkání rádců a vedení oddílu se uskuteční ihned po skončení družinové schůzky.

Prosinec

3.12. Vycházka na Mikulášem na Plachtu

Tento pátek se společně celý oddíl vydáme na malou večerní procházku na Plachtu. Možná se setkáme i s Mikulášem. Více informací na schůzkách.

18.12. Vánoční výprava

Tradiční předvánoční vycházka. Na bližší informace je zatím dost času.

Leden

22.1. Odpoledne deskových her

Únor

13. - 18.2. Zimní tábor

I v letošním školním roce se uskuteční o zimních prázdninách druhý ročník zimního tábora. Ale pozor. Vydáme se na chatu ve Velké Úpě, kde jsme trávili naši podzimní robinsonádu. Více informací během měsíce listopadu.

26.2. Zimní výprava do Josefova

Tak to je orientační plán našeho oddílu na první pololetí nového školního roku. Zapište si pečlivě termíny jednotlivých akcí, abychom mohli společně prožít opět spoustu báječných chvil a krásných dobrodružství.

...a na závěr?

V minulém čísle jsme slibovali nové rubriky, ale říjen utekl tak rychle, že jsme nestačili nové rubriky ještě zpracovat. A prosba, která zatím nebyla vyslyšena a tak ji připomínáme znovu.

Světlušky a vlčata zkuste nakreslit nějaké hezké obrázky, které budeme moci použít k ilustracím v našem časopise. Dnes to je delší závěr než jindy, ale už je to opravdu vše.

A už víte, jaké je to překvapení? Jestli jste četli toto číslo pozorně tak už to víte. A vy kteří jste si ničeho nevšimli tak se ještě jednou podívejte kdy a kam jedeme na zimní tábor.

Siggí, Pepek, Sova, Zuzka, Sváča, Veverka a Cyřil